

ἢ δὴ οὕτως, ἢ ἐκ παραβολῆς. ἢ καὶ φύσιν, ὡς ἂν ἐλέγην οὕτω· τὰ αὐτῶν. καὶ πάλιν, ἐὰν βούλη, χωρὶς τὰ πῦσαντιον λόγου. τελευτῇ δὲ τῆς λέξεως ἀμιχθῆεν ἢ ἀσμιχθεῖται, ὡς ἂν ὁπλοζοῦς, δὴ μὴ λόγος ἢ εἰρηικός, ἀμικτόατε, ἔχετε, κείνατε.

Aut igitur sic ex collatione, aut secundum naturam, prout expofita sunt, eodem pacto quæ propria sunt. Et rursus, si voluerit, separatim, quæ sunt contrariæ orationis. Fini verò dictionis conuenit dissolutio, vt peroratio, sed non oratio fit. Dixi, audistis, habetis, iudicate.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ῥητορικῆς ἀλεξάνδρου.

B

Αριστοτέλης Ἀλεξάνδρῳ δὲ κερძάειν.

Κερძάειον α.

ΠΕΣΤΕΙΛΑΣ μοι, ὅπερ πολλὰ κίς πολλοῖς πέπομφας κερძεῖς ἡμᾶς τῶν διδασκαλῶν ὑπερ πῦ γραφῶν καὶ σοι τὰς μεθόδους τῶν πολιτικῶν λόγων ἐγὼ δὲ οὐ διαβαθυμίαν ἐκφρασεθὴ μὲν ἐν τοῦτοις χρόνοις, δὴ καὶ διὰ τὸ ζητεῖν οὕτως ἐκφρασεθὴ καὶ σοι διηκελευσάμενος, ὡς οὐδέ τις δὴος γέγραφε τῶν περὶ ταῦτα κερζαματιουμένων. ταῦτῳ δὲ εἰκότως τῷ διατάξει εἶχον ὡς κερζο δὲ ἐδητὰ σπουδαίεις τῷ διαπραγματεύεσθαι τῶν λογιστῶν ἀνθρώπων ἐχον, οὕτω δυνάμην λόγων λαβεῖν ὅτι σοι περζετιόν τῷ διδασκαλίῳ. πολὺ γὰρ κείλιόν ὄντι καὶ βασιλικώτερον τῷ ἡλικίῳ ἐχον διαγυμνασθῆναι, ἢ τῷ ἔξιν πῦ σώματος ὄρεν διηματεύσαν. καὶ γὰρ ἀποπὸν ἐστὶ, πῦν τοῖς ἔργοις κερζοπύοντες, φαίνεσθαι τῶν τυχεύων πῦς λόγοις ὑπερζέοντα, καὶ ταῦτα εἰδότες, ὅτι τοῖς κερζο ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευομένοις, ἢ αἰαφορεθὴ καὶ πῦτων ἔκφρασματων εἰς τὸν δὴμὸν ὄντι· πῦς δὲ ὑπὸ τῷ τῆς βασιλείας ἡγεμονίᾳ τεταγμένοις, κερძεῖς λόγων. ὡς κερζο οὐκ τὰς αὐτονομίους τῶν πόλεων διορθοῦν εἶαθεν ὅτι τὸ κείλιον. ἀγων ὁ κοινὸς νόμος, οὕτω τῶν ὑπὸ τῷ πῦν βασιλείᾳ κερζεζῶντες ἀγων γὰρ ὅτι τὸ συμφέρον ὁ σὸς λόγος. καὶ γὰρ ὁ νόμος ὄντι, ὡς ἀπλῶς εἰπέιν, λόγος ὡς κερζο κερζο δὲ μολοζοῦν κοινῷ πόλεως, κερζο πῦς δὲ εἰ κερζοπῦν ἐκφρασε. κερძεῖς δὲ τοῦτοις, ἐκ ἀδηλον ὄμει σοι πῦτό ὄντι, ὅτι τῶν κερζο κερζο κερζο, καὶ μῦ τῶν τῶν κερζο κερζο κερζο, ὡς ὄντας κερζο κερζο κερζο, ἐπιμαρζο κερζο κερζο κερζο κερζο, ὡς ὄντας κερζο κερζο κερζο κερζο κερζο.

Vm tuis literis factus certior, nonnullos sæpe te ad nos mississe, qui vt ciuiliū caufarū præcepta ad te præfcriberem, à me peterent. Ego verò haud negligentia quidem vlla in hoc vsque tempus rem distuli, sed vt quærerem ita diligenter de his ad te scribere, vt alius certè nemo, qui hisce in rebus elaborasset, diligentius vnquam scripserit. Hæc igitur rectè mihi fuerat sententia. Nam quemadmodum vestium decore, atque magnificentia cæteris hominibus præfrire maximè studeas, ita etiam dicendi inuentionem, ac vim eam vt accipias nitendum est, quæ pulcherrima sit, apprimèque præclarissima. Longè enim pulchrius est, ac regale magis, animo esse bene constituto, quàm habitum corporis vestibus ornatum pulchris intueri. Absurdum enim est, eum, qui rerum gestarum gloria cæteris antecellat, videre humillimis quibusdam in dicendo cedere: præfertim cùm non sis nefcius, eos, qui in populari principatu versentur, res omnibus ad populum: qui verò sub vnus imperij ductu, constituti sint, ad rationem, orationemque referre. Quemadmodum liberæ ciuitates communis lex, quæ ad honestissimum aliquem finem ducat, dirigere consueuerit, eodem etiam modo & oratio tua queat eos, quos imperio tenes, ad id agere, quod conducibile sit, & vile. Etenim lex (vt ira dixerim) oratio quædà est, quæ communi ciuitati consensu definita, iubet quo pacto vnumquodque agendum sit. Accedit ad rem, quod neque tibi obscure existimo, solere nos laudibus eos perinde, atque honestos & fortes profequi, qui & ratione vtuntur, & omnia ea duce, agere pergunt: qui verò absque ratione, & oratione quicquam faciunt, tanquam atroces, immanèsq; odimus.

ARISTOTELIS

Rhetorica ad Alexandrum.

Francisco Philelpho interprete.

Aristoteles Alexandro Regi s. D.

CAPVT I.